

OP DOORTOCHT

Ontreddering kan je ten deel vallen. Hoe vind je dan bemoediging en hoop? Heel concreet wordt dit ervaren bij de opvang van vluchtelingen uit de Oekraïne. In een kerk, een plek van stilte en gebed, klinken verhalen. Verhalen over dreiging en oorlogsgeweld, over vluchten onder het sirenegeloei, over scheiding in gezinnen. Mannen en zonen die achterblijven. Over gemis en vooral knagende onzekerheid. Over doden en gewonden. Emoties vergezellen de verhalen. Hartverscheurend. Op dat moment rest weinig dan een enkel bemoedigend woord, een arm om een schouder, stilte, het ontsteken van een kaarsje.

Ontreddering kan je ten deel vallen als het bericht komt dat je ernstig ziek bent. Alle grond zakt onder je voeten weg, alle plannen en dromen staan opeens op los zand. Niets is meer zeker. Bij de een drukken hoopvolle berichten de doemscenario's nog naar de achtergrond; bij een ander lukt dat niet. Een weg ligt voor je waarop je waarschijnlijk overgeleverd bent aan anderen, aan zorg, aan mogelijkheden en wellicht ook onmogelijkheden. Er rest weinig dan erbij blijven, bemoedigen en gebed om kracht en uitzicht.

Ontreddering viel ook de leerlingen van Jezus ten deel. Alles waar ze hun hoop op gevestigd hadden was weg. Jezus overleden, een omgeving die hen ook vijandig leek te zijn. Je vertelt elkaar nog de verhalen over hoe het was, maar verder kruip je angstig bij elkaar. Niet wetend wat er komen gaat, maar vastklampend aan die laatste woorden van Jezus: 'Blijf daar'.

Om met die laatste te beginnen: ergens in

die onzekerheid brak licht door. Kwam een bezielende geest hen helpen om onzekerheid te overwinnen. Ze voelden zich sterk worden, praatten elkaar dat ook aan. Deze ervaring, in deze groep van mensen, werkte enthousiasmerend. Zo sterk zelfs dat er geen extra moed nodig was om er mee naar buiten te treden. De ramen en deuren gingen open. Er was weer volop levenskracht. Dit ondanks de woorden van Jezus die hen een zware toekomst, een lijdensweg en een gewelddadige dood voorhield.

Werkt dit recept ook bij een zieke en een Oekraïense vluchteling? Jazeker. Daar waar een glimlach de zorgen even overwint, waar een hoopvolle gedachte de overhand krijgt. Daar waar een gevoel van 'er niet alleen voor staan' naar voren komt. Daar overwint licht de duisternis. Het toekomstperspectief blijft misschien hetzelfde, maar het wordt anders belicht, anders ervaren. Meer licht, meer hoop, meer leven. Meer Pasen en Pinksteren.

Vrede en alle goeds!

Theo Reuling ofs